

Ayakkabıcı Tefk Amca

– safdeha · 13 Ocak 2016

83 yaşına gelmiş, hala dükkânını açıyor, ayakkabı tamir ediyor, sipariş verirlerse ayakkabı imal ediyor...
“Ben evde oturamam, evde çatlarım” diyor, oğlunun çalışma sözlerine karşı. “Para kazanmak için değil, çalışmak ve bir işe yaramak için dükkânı açıyorum” diyor.

Eliyle bir eski çay ocağını gösteriyor. “Tam tamına 66 kişiydik o ocakta, bir zamanlar her gün toplanır ve çay içerdik. Şimdi içlerinde hayatta kalan bir tek ben varım.”

Sıradan bir giyimi var, sanki köyden yeni gelmiş gibi. Temiz fakat eski, israf etmemek adına giyiyor belli. Kayserili kimliği ile ön yargılı olanlar belki paraya kıyamadığını düşünebilirler. Bana göre alçak gönüllü oluşundan böyle giyiniyor.

Mimar olan oğlu çok Ankara'nın en lüks bir semtlerinden birinden ev almış. Oğlu, “Baba demiş, eğer bu evde oturursan senden bir para istemem, burada annemle otur!” Çok içten söylediğini kendi de itiraf ediyor ama ekliyor da, “Kimseye bağlı olmayacaksın, özgür yaşayacaksın. Kendi malın olacak, kimseye bağlı kalmayacaksın. Oğlumun evi de olsa burada oturuyorum ama mutlu değilim” diyor.

Fizik olarak incecik bir görünümü var. Asla sabah kahvaltısı yapmıyormuş ve çok az yemeye dikkat ediyormuş. Yaşına rağmen baston kullanmıyor hala. Sigara içiyor musun diyorum. “Şeker hastası olduğumdan bu yana İki paketten bire düşürdüm.” oluyor cevabı. Zararını görüyor musun diyorum, şu yokuşu görüyor musun 3 kere dinlendikten sonra ancak çıkabiliyorum.” Sigara içtiğine pişman olduğunu gözlemliyorum. Sonra “Sakin içme diyor.” ekleyerek. “Hastalığın var mı?” diyorum, ellerini gösteriyor, başparmak ile işaret parmağı arasında şişmiş bir bölgeyi gösteriyor, “Şeker var, yüksek tansiyon var” derken sesini yükseltiyor. Hastalık belli ki canına tak ettirmiş.

Sıkılmıştır diyorum, çok konuştuğumuzu düşünüyor ve bu sohbeti uzattığım için özür diliyorum. “Olur mu diyor, ben bu sohbetten zevk aldım, sohbet ettikçe rahatladım.” diyor. En sonunda ayrılıyoruz, yaklaşık 15-20 km mesafede olduğunu düşündüğüm evine gitmek için otobüs durağına doğru neşe içinde gittiğini izliyorum.

Eve giderken düşünüyorum, insan emekli olmalı mı, yoksa ölene kadar bir meşgale içinde Tefk amca gibi yaşamalı mı? Emekli olanlara bakıyorum, hepsi rutin ve heyecansız yaşamlarından bin pişman. Emekli olup 1-2 sene gezdikten sonra kimisi geçimini bahane ediyor kimisi vaktin geçmediğinden şikâyet edip iş aramaya başlıyorlar, vakit geçirecek yeni yollar bulmaya gayret ediyorlar. Bazıları, toprakla uğraşıyor, fakat çok yorucu olduğu için güçleri yetmiyor, başkalarını çalıştırıyorlar. Bu güç işe o yaşta girişmekte olmuyor aslında. İnsan bildiğini, iyi anladığı bir işi yapmalı ama yapmalı diyorum kendi kendime. Çalışmalı ama yaşına uygun bir meşgale ile. Emekli olan insan heyecandan uzaklaştığı ve işe yaramadığını hissettiği için çabuk çöküyor ve rahat etmesi gereken o dönemde hastalıklarla uğraşiyor. Küçük esnafın yok olduğu günümüzde, üretmeye hala devam ediyor ayakkabıcı Tefk amca. Yaşı bu seviyelere gelmiş birileri için nadir görünecek bir porte çiziyor ve örnek oluyor yaşlılarına. yetmişleri geçip de yatağa yorgan bağlanmış ve şikayetten başka bir şey konuşmayan yaşlı insanları gördükçe daima şu duayı yapıyorum: "Bize de böyle bir yaşlılık nasip et Allah'ım inşaallah ve ekliyorum, umarım

Tevfik amca gibilerinin sayıları artar.

Saffet Kuramaz